

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 13 MAART 2006 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not. nr. DE 66.73.1202/04/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. , jurist, geboren te op , wonende te

2. ; met ondernemingsnummer , oprichting 30.4.1996, met maatschappelijke zetel te ;

Verdacht van :

Te :

de eerste vanaf 4 mei 1999 tot 9 februari 2001 (stuk 88)
de tweede vanaf 2 juli 1999, namelijk de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen tot 9 februari 2001 (stuk 88)

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt

te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het niet naleven van de stedenbouwkundige vergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen op 4 mei 1999 (stuk 30) door het niet afsluiten met een toegangspoort als schakelement tussen de bouwblokken van de toegang tussen de twee woningen

Met de omstandigheid voor de tenlastelegging dat de eerste en de tweede personen zijn die hun beroep of activiteit, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen, of in huur hebben, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlastelegging gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: groot warenhuis, 30 a 2 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te

op

wonende te

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 30/12/2003 geregistreerd op 13/01/2004.

De rechtbank nam kennis van:

- het tussenvonnis dd. 9 januari 2006 van deze rechtbank en kamer;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhørde op de openbare terechtzitting dd. 13 februari 2006:

- het **openbaar ministerie**, waargenomen door substi-
tuut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de **eerste beklagde** in zijn middelen van verdediging
voorgedragen door mr. advocaat te die hem vertegenwoor-
digde.
- de **tweede beklagde** in haar middelen van verdedi-
ging, voorgedragen door haar lasthebber ad hoc mr. advocaat te

1. Beknopt overzicht van de feitelijke elementen zoals deze blijken uit het strafdossier

1.1

Op 11 augustus 2001 werd proces-verbaal opgesteld door de politie te die die vaststelde dat de eerste beklagde zich niet zou hebben gehouden aan de *voorwaarden* van de bouwvergunning voor het pand te De niet nageleefde *voorwaarde* was dat geen hek werd geplaatst, daar waar volgens de verbalisanten de vergunning stelde dat na het sluiten van de verkoopsruimte, de toegang tot de en het garagecomplex diende te worden afgesloten door middel van een hek (stuk 2, strafdossier).

1.2

De zaakvoerder van de verkoopsruimte verklaarde (stuk 3, strafdossier): *“Momenteel is het gebouw eigendom van Deze hebben het gekocht van (...) Ik was op de hoogte van het plaatsen van het hek. Ikzelf heb er reeds meerdere malen op gewezen het in orde te stellen. Hij beloofde het steeds om de werken uit te voeren.”*

1.3

In een schrijven dd. 25 januari 2001 van het gemeentebestuur van stuk 4, strafdossier) werd de eerste beklagde nadrukkelijk gewezen op het feit dat de toegang tot de en het garagecomplex, dagelijks na het sluiten van de verkoopsruimte, diende te worden afgesloten door middel van een hek. Er werd gewezen op de afspraken uit het verleden en *“de delicate wijze waarop deze na langdurige besprekingen met de dienst Stedenbouw en Monumenten en Landschappen”* tot stand zijn gekomen.

De voorwaarden van de bouwvergunning betroffen:

- de twee woningen rechts en links dienen te worden uitgevoerd uiterlijk binnen de 2 jaar na de ingebruikname van de verkoopsruimte;
- de op plan voorziene groenaanleg dient te worden uitgevoerd in het eerste plantseizoen volgend op de ingebruikname van de verkoopsruimte.

In het advies dd. 29 april 1999 van de gemachtigde ambtenaar over de bouw aanvraag (stuk 33, straf dossier) werd in de rubriek 'Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en het project' vermeld: "*Tussen de 2 woningen wordt de toegang naar terrein afgesloten met een toegangspoort als schakelement tussen de bouwblokken.*". Het advies van de gemachtigde ambtenaar was gunstig, met vermelding van de hiervoor aangehaalde voorwaarden, zoals letterlijk overgenomen in de bouwvergunning.

In de verklarende nota bij de bouw aanvraag staat in de rubriek 'Integratie van de geplande werken in de omgeving' vermeld: "*Tussen de 2 halfopen woningen wordt de opening (oprit/inrit) visueel afgewerkt met een soort toegangspoort-ensemble als schakelement tussen de bouwblokken, dit om een harmonisch geheel te bekomen.*" (stuk 36, straf dossier).

1.9

Bij brief dd. 3 september 2003 stelde het college van burgemeester en schepenen van een herstellvordering in voor "*het niet uitvoeren van de opgelegde afsluiting conform de verleende stedenbouwkundige vergunning*". Welk herstel gevorderd werd, namelijk herstel in de oorspronkelijke staat, dan wel staken strijdig gebruik of uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, dan wel betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde, werd niet verduidelijkt. Een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

In de motivering van de herstellvordering werd een historiek van het bouw aanvraagdossier gegeven, namelijk:

- een stedenbouwkundige vergunning dd. 7 juli 1999 voor het slopen van zes woningen en het oprichten van twee woningen en een verkoopsruimte met parking, met de verplichtingen om de twee woningen tegelijkertijd met de winkelruimte op te trekken en waarbij de winkelruimte pas in gebruik mocht worden genomen als de woningen eveneens gebruiksklaar waren;
- om de realisatie van de verkoopsruimte niet te vertragen, vroeg de beklagde uitstel voor gelijktijdige ingebruikname van de handelsruimte en de woningen;
- op basis van deze gegevens kwam de beklagde de stedenbouwkundige vergunning dd. 4 mei 1999 met de voorwaarde dat de twee kopgebouwen uiterlijk binnen de twee jaren na de ingebruikname van de verkoopsruimte moeten opgericht zijn.

1.9

Bij brief dd. 28 januari 2004 (stuk 56, strafdossier) sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aan bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen en maakte deze tot de hare.

2. De gegrondheid van de strafvordering

2.1. Standpunt van de verdediging van de eerste beklaagde en de lasthebber ad hoc

De verdediging haalde in termen van pleidooien en in een op de terechtzitting van 13 februari 2006 neergelegde schriftelijke conclusie onder meer de volgende argumenten aan:

-Het strafdossier is onvolledig doordat het geen kadastrale legger bevat met vermelding van alle eigenaars van de onderscheiden loten van het betrokken perceel.

-Het niet naleven van een vergunning is niet hetzelfde is als het niet uitvoeren van een vergunning en de vergunning werd waar zij werd uitgevoerd, correct uitgevoerd. Het feit dat de vergunning op één punt nog niet is uitgevoerd, is niet strafbaar.

-De eerste beklaagde heeft als lasthebber een bouwvergunning gevraagd voor het totaalproject, doch is nooit eigenaar geweest en heeft ook nooit de bouwvergunning uitgevoerd.

-Het niet uitvoeren van de stedenbouwkundige vergunning voor een bepaald vergund werk (de poort) heeft hoogstens het verval van de vergunning tot gevolg, verwijzend naar artikel 128 DORO. Volgens de verdediging zou het alsnog uitvoeren van deze werken een stedenbouwkundige inbreuk uitmaken.

-Er werd alleszins geen misdrijf gepleegd tijdens de geïncrimineerde periode, omdat de poortconstructie volgens de voorwaarden van de vergunning niet binnen de geïncrimineerde periode diende te worden opgericht nu deze hoogstens op het moment van de ingebruikname van de verkoopsruimte zou dienen geïnstalleerd te zijn geweest.

-De verzwarende omstandigheid zou niet gelden voor de eerste beklaagde omdat hij jurist is en beheerder van diverse vennootschappen.

-De herstellvordering is gericht tegen de verkeerde personen, omdat de huidige eigenaars niet betrokken zijn.

De lasthebber ad hoc sloot zich in termen van pleidooien bij deze argumenten aan. Verder wees deze op een schijnbare paradox, waar de de periode van het misdrijf slechts liep tot 9 februari 2001 en de herstellvordering voor de toekomst geldt.

2.2 Beoordeling

2.2.1 Tenlastelegging

De tenlastelegging slaat op het niet naleven van de stedenbouwkundige vergunning die dd. 4 mei 1999 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Temse werd verleend, meer bepaald door het niet afsluiten met een toegangspoort als schakelement tussen de bouwblokken van de toegang tussen de twee woningen.

2.2.2 Onvolledigheid strafdossier

Hoewel de bouwplannen zich niet in het strafdossier bevinden, werd door de beklagde in de loop van het opsporingsonderzoek en door de verdediging in de schriftelijke conclusie (p. 5, voorlaatste alinea, schriftelijke conclusie eerste beklagde) uitdrukkelijk erkend dat de bewuste poortconstructie op de bouwplannen voorkwam.

De verdediging vergist zich wanneer zij stelt dat een kadastrale legger met vermelding van alle eigenaars van de onderscheiden loten van het perceel cruciaal zou zijn voor de bepaling van schuld of onschuld van de eerste beklagde.

De eerste beklagde was aanvrager van de bouwvergunning en de bouwvergunning werd aan hem verleend. Hij was ook betrokken bij de uitvoering van het project. De stedenbouwkundige verplichtingen gelden zonder onderscheid ten aanzien van iedereen; zij hebben betrekking op het bouwwerk, ongeacht tot wie het bouwwerk behoort (cf. B. De Temmerman, *De herstelmaatregelen en de herstellordering in het milieu- en stedenbouwrecht*, in: A. De Nauw, P. Flamey, J. Ghysels, *Milieustraf- en milieustrafprocesrecht*, Larcier, 2005, 390).

De rechtbank stelt vast dat het strafdossier alle informatie bevat om na te gaan of de eerste en de tweede beklagde al dan niet de stedenbouwkundige verplichtingen die voortvloeiden uit de stedenbouwkundige vergunning dd. 4 mei 1999 hebben nageleefd.

2.2.3 Niet naleven van de stedenbouwkundige vergunning

De verdediging beroept zich op het feit dat de poortconstructie niet als een voorwaarde van de vergunning werd voorzien, doch enkel zou voortvloeien uit de brief dd. 25 januari 2001 van het college van burgemeester en schepenen van

De verdediging verwacht echter de voorwaarden (en lasten) die de vergunnende overheid kan opleggen krachtens art. 105 DORO, met de elementen en het voorwerp van de stedenbouwkundige vergunning zelf. De vergunning en het bijhorende dossier maken immers één geheel uit. Hierin zitten uiteraard ook begrepen de bouwplannen of uitvoeringsplannen. Er dient herhaald te worden dat de beklagde en de verdediging uitdrukkelijk erkenden dat de bewuste poort op de bouwplannen getekend en voorzien was, doch dat dit deel van de bouwplannen niet werd uitgevoerd.

Het geheel van de stedenbouwkundige vergunning, inclusief de bouwplannen, ver-

leent de vergunninghouder geenszins een appreciatiebevoegdheid wat betreft de realisatie van uitvoering van werken. Een stedenbouwkundige vergunning moet immers op zich de uitvoering toelaten van de in artikel 99 DORO bedoelde werken, handelingen of wijzigingen. De realisatie van de werken, handelingen of werken mag de vergunninghouder – c.q. de eerste beklaagde - evenmin laten afhangen van een toekomstige onzekere gebeurtenis waarvan het zich voordoen zou afhangen van het handelen van een derde (naar analogie met de voorwaarden conform art. 105 DORO: R.v.St. (10^e k) nr. 133.980, 16 juli 2004, www.raadvst-consetat.be). De eerste beklaagde kan zich dan ook allerm minst beroepen op de woordspeling 'niet uitvoeren' tegenover 'niet naleven'. Van een overmachtsituatie was evenmin sprake.

Hieruit volgt dat het niet uitvoeren van de in de goedgekeurde bouwplannen en dus de verleende vergunning voorzien poortconstructie wel degelijk strafbaar is gesteld door artikel 146 DORO. Het betreft immers het opzettelijk verzuimen om de verleende stedenbouwkundige vergunning uit te voeren en maakt dus een 'verzuimisdrijf' uit. Dit verzuimen vormt wel degelijk het uitvoeren van een handeling in strijd met de vergunning als het bewust naast zich neerleggen van de wettelijke verplichting die voortvloeit uit de stedenbouwkundige vergunning. Indien de schijnbaar spitsvondige redenering van de verdediging zou gevolgd worden, zou dit trouwens tot de onduidbare situatie kunnen leiden dat een vergunninghouder slechts die gedeelten van een stedenbouwkundige vergunning zou dienen uit te voeren die hij zelf wenselijk acht, om welke reden dan ook om zich daarna op het 'verval' van de stedenbouwkundige vergunning te kunnen beroepen. Het is duidelijk dat het argument van het verval van de stedenbouwkundige vergunning totaal geen hout snijdt.

2.2.4 Geen misdrijf binnen de geïncrimineerde periode?

Hiervoor werd al impliciet antwoord geboden op het argument van de verdediging dat binnen de geïncrimineerde periode geen misdrijf zou zijn gepleegd. Het oprichten van de poort vormde immers geen element van de voorwaarden van de stedenbouwkundige vergunning maar van de vergunning zelf, namelijk als vermeld op de bouwplannen.

2.2.5 Toerekening

Van toepassing van de decumulatieregeling zoals voorzien in artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek – die overigens niet expliciet werd ingeroepen - kan in casu geen sprake zijn. De decumulatieregeling werd door de wetgever opgevat als een wettelijke uitzondering op de bepalingen inzake strafbare deelneming (vgl. *Parl. St. Senaat*, 1998-99, 1-1217/1, p. 6-7), die veronderstellen dat zowel de geïdentificeerde natuurlijke persoon als de rechtspersoon als mededader worden vervolgd voor eenzelfde misdrijf. Uit die libellering moet worden afgeleid dat de gevallen waarbij de rechtspersoon verantwoordelijk wordt gesteld niet-uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, onderworpen blijven aan de regel van de samenloop (vgl. *Gent*, 17 oktober 2002, nr. 91450 inzake Erik Engels en B.V.B.A. P. Engels, p. 24 b; zie ook: T. Strafr., Kluwer 2005, 445, noot P. Waeterinckx; de rechtbank treedt overigens de scherpe kritiek die in de vermelde noot op het arrest wordt geleverd, geenszins bij). Daar waar het in milieu- en stedenbouwstrafrecht reeds moeilijk kan voorgehouden worden dat dergelijk misdrijf

niet wetens en willens werd gepleegd (J. Van den Berghe, *Praktijkproblemen en een proeve van oplossing bij de toepassing van de wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen*, in *Straf recht? – Strafrecht*, Vlaamse Conferentie der Jonge Balie van Gent (ed.), Antwerpen, Maklu, 2001, 140), dient in casu nog te worden vastgesteld dat de natuurlijke persoon (de eerste beklaagde) en de rechtspersoon (de tweede beklaagde) vrijwillig handelden – dit wil zeggen met kennis van zaken, zoals duidelijk blijkt uit de verklaringen van de natuurlijke persoon – en zonder dat enige rechtvaardiging is aannemelijk geworden. Er is dan ook geen plaats voor de decumulatieregeling ex artikel 5 al. 2 Sw..

2.2.6 Verzwarende omstandigheid art. 146 DORO

De verzwarende omstandigheid van artikel 146 DORO zoals voorzien in de aanhangig makende dagvaarding, dient wel degelijk voor de beide beklaagden behouden te blijven. Het staat vast dat de tweede beklaagde een rechtspersoon is die onroerend goed koopt, verkoopt, verhuurt enz, zoals duidelijk blijkt uit het doel van de vennootschap dat vermeld is in de statuten (kaft identiteit en gerechtelijk verleden tweede beklaagde, strafdossier). Als afgevaardigd bestuurder van de tweede beklaagde geldt deze verzwarende omstandigheid ook voor de eerste beklaagde. De doelgroep van de verzwarende omstandigheid van de professioneel is immers zeer ruim en geldt ook onder meer voor de bestuurders of zaakvoerders van vennootschappen met het doel als voorzien voor de tweede beklaagde. Daarbij moeten zij dit niet uitsluitend als beroep doen en volstaat enige activiteit op dit vlak (cf. Gent, (10^e k.), 14 april 2000, *T.M.R.* 2000/3, 253; Corr. Gent, 2 december 2002, *T.M.R.* 2003/4, 415). Gezien voor de eerste beklaagde de verzwarende omstandigheid reeds voldoende blijkt uit zijn mandaat voor de tweede beklaagde, is het niet noodzakelijk dat nog gevraagd wordt om een kopie van de statuten van de andere vennootschappen waarvan de eerste beklaagde zelf stelde bestuurder te zijn over te leggen.

De wetgever heeft een duidelijke keuze gemaakt voor het aanzienlijk zwaarder bestraffen van elke professioneel die onroerende goederen (ver)koopt, (ver)huurt, bouwt enz.. De voorziene minimumstraffen bij toepassing van de strafverzwaring zijn een gevangenisstraf van 15 dagen en/of een geldboete van 2.000,00 euro. Ook voor de rechtspersoon, de derde beklaagde, wordt de minimumgeldboete aldus 2.000,00 euro.

3. Straftoemeting

3.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de eerste beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend. Voor de tweede beklaagde dient rekening te worden gehouden met het strafregister en het doel van de vennootschap.

3.2

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. Bij de beklaagden klemt dit des te meer, nu de drijfveer ook economisch was (artikel 146, laatste lid DORO). Bovendien werd nog steeds geen herstel uitgevoerd en heeft de eerste beklagde de bevoegde overheden lange tijd aan de lijn gehouden met beloften om de verplichte constructie op te richten, om vervolgens overmacht voor te houden.

3.3

De eerste beklagde is jaar. Hij is jurist en volgens verklaring van de verdediging bestuurder van diverse vennootschappen.. Hij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat nog mildheid in de bestraffing toelaat.

De tweede beklagde is een vennootschap die onder meer tot doel heeft het verwerven, inrichten en herstellen en tot waarde brengen, beheren, verhuren... van gebouwde en ongebouwde onroerende goederen. Zij werd opgericht op 25 september 2001 en beschikt over een blanco strafregister.

3.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

3.5

Het komt de rechtbank passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de diverse tenlasteleggingen voor elk van de beklaagden de in het dispositief van dit vonnis bepaalde geldboeten op te leggen.

De rechtbank kan niet ingaan op de vraag van de beklaagden tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie ongunstig advies verleende.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht, Maklu*, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht, Acco*, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de eerste beklaagde alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd en de tweede beklaagde geen gevangenisstraf kán worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijke gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Er valt niet in te zien hoe de hierna in het beschikkende gedeelte van huidig vonnis opgelegde bestraffing op onherstelbare en onevenredige wijze de declassering van de beklaagden zou kunnen bewerkstelligen en de beklaagden hebben ook geen enkel element terzake aangereikt.

3.6

Krachtens art. 146 DORO kunnen de feiten in hoofde van de natuurlijke personen bestraft worden met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaren en/of een geldboete van 26,00 tot 400.000,00 euro.

In hoofde van de vennootschappen geldt art. 7bis Sw., ingevoegd bij wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen dat een reeks straffen heeft ingesteld die op een rechtspersoon kunnen worden toegepast.

Bij het opleggen van een geldboete dient rekening te worden gehouden met de specifieke berekeningswijze voor het bepalen van het minimum en maximum van de geldboete van toepassing op de rechtspersoon.

Art. 41bis Sw. bepaalt dat wanneer de wet op het feit een vrijheidsstraf en/of geldboete stelt, de geldboete toegepast op de rechtspersoon een geldboete zal zijn van minimum 500,00 euro vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimumvrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete gesteld op het feit. De maximumgeldboete zal zijn 2.000,00 euro vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximumvrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete gesteld op het feit.

De geldboete in casu van toepassing in hoofde van de rechtspersonen bedraagt dan minimum 133,33 euro (nl. 500,00 x 8/30; een maand gevangenisstraf duurt ingevolge artikel 25 van het Strafwetboek 30 dagen) en maximum 800.000,00 euro.

Ingevolge de voorziene verzwarende omstandigheid (cf. punt 4 hiervoor) wordt de minimumgeldboete echter 2.000,00 euro. De maximumgeldboete blijft 800.000,00 euro.

3.7

De eerste beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en de tweede beklaagde beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden. Er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het dispositief van dit vonnis nader bepaald.

4. Herstelvorderingen

4.1.

Het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur hebben een herstellvordering ingesteld (cf. 1.9). Door beide hersteleisende overheden werd een dwangsom van 125,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

4.2.

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het beveler door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank.

4.3

De rechtbank dient echter vast te stellen dat de hersteleisende overheden geen keuze van herstelmaatregel hebben gemaakt en alleszins geen duidelijk. Om de hersteleisende overheden de kans te bieden hun vordering toe te lichten te concretiseren, dient de zaak met betrekking tot de herstellvordering in voortzetting te worden gesteld, met verzoek aan het openbaar ministerie de herstellvorderende overheden uit te nodigen hun herstellvorderingen verder toe te lichten en te verduidelijken welke herstelmaatregel(en) gevorderd wordt/worden.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 2bis, 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 50, 65, eerste lid, 66;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1-1°, 66, 1ste, 2de, 3de en laatste lid, 68;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-1°, 146 al. 1-1° en laatste lid, 147, 149, 204;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die

betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de eerste beklagde en de tweede beklagde
 schuldig aan de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging;

ZEGT dat er geen redenen zijn om de uitspraak van de veroordeling op te schorten;

VEROORDEELT de eerste beklagde en de tweede beklagde
 voor de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging **elk** tot een
geldboete van 2.000,00 franken, vermeerderd met 1990 deciemmen (x 200) en
 gerekend aan de omrekeningskoers 40,3399, 9.915,74 euro bedragend;

GELAST voor elk van deze beklagden en
 gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging voor een termijn van drie jaren voor een
 gedeelte **groot 1.500,00 franken** van de opgelegde **geldboete van 2.000 franken**;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de
 eerste beklagde hierboven uitgesproken **geldboete van 2.000**
franken, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan
 68 dagen betrekking hebben op het met uitstel bepaalde.

SPREEKT in hoofde van de beklagden en
 de verplichting uit om **elk EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 45 decie-
 men (x 5,5) verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot
 financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke
 gewelddaden.

LEGT aan de beklagden en de **elk** een ver-
 goeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit
 van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklagden en hoof-
 delijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op
 80,56 euro.

STELT de behandeling van de herstellvordering van het college van burgemeester
 en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig
 inspecteur in voortzetting naar de terechtzitting van **maandag 12 juni 2006 om**
9.00 uur met verzoek aan het openbaar ministerie de herstellvorderende overheden
 uit te nodigen hun herstellvorderingen verder toe te lichten en te verduidelijken
 welke herstelmaatregel(en) gevorderd wordt/worden, met aanduiding van de cor-
 recte kadastrale gegevens.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
DERTIEN MAART TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut-procureur des Konings.
griffier.

○